

ת"פ 53334/08/16 - מדינת ישראל נגד ג ב

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 53334-08-16 מדינת ישראל נ' ב

בפני סגנית הנשיא, כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם ג ב

נימוקי הכרעת הדין

1. במסגרת כתב האישום יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלות של ממש.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, המתלון ע ב הוא זקן יליד 1949, אביו של הנאשם. הנאשם והמתלון מתגוררים בביתם בנצרת.

בתאריך 17.08.2016 סמוך לשעה 18:00, בבית, העיר המתלון לנאשם. בהמשך, לקח הנאשם את מפתח הרכב של המתלון וכאשר ביקש ממנו המתלון להחזירו, תקף הנאשם את המתלון שלא כדין בכך שהכה אותו בראשו, באמצעות חפץ - כלי תקיפה שהחזיק בידו, וכן דחף אותו עם ידו השנייה.

כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלון חבלות של ממש, המתבטאות בהמטומה תת-עורית במצח, חתך נקודתי באזור פרונטאלי פחות מ-0.5 ס"מ, שריטות בפנים משמאל ומעל גשר האף, והוא נזקק לטיפול רפואי.

יריעת המחלוקת:

3. אין מחלוקת כי הנאשם הנו בנו של המתלון. עוד אין מחלוקת בדבר החבלות שנגרמו למתלון.

4. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לגורם לחבלות על פניו של המתלון, ולרקע לאירוע.

סיכומי הצדדים:

5. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. המאשימה ביקשה לתת משקל מלא לעדות המתלון, שלדבריה לא התכחש לעברו, דיבר מדם ליבו ואותות האמת עלו מעדותו, כשגם בתייעוד הרפואי צוין שאמר לרופא שבנו תקף אותו. לגישת המאשימה, ככל שהיו אי דיוקים בעדותו, הרי שהנם בשולי

האירוע ואין מדובר בסתירות מהותיות, כשהסנגור לא התנגד להגשת ההודעות ולכן מסכים לאמור בהן. נטען כי עדות המתלונן משתלבת עם שאר הראיות: התעודה הרפואית, תמונות החבלה, עדותו של מ א שניגש למתלונן מיד לאחר האירוע. נטען כי אף שהמתלונן לא הסביר שמחמס זה אגרופן, הרי שתיאר כי הותקף באמצעות חפץ הנחזה לאגרופן, ובהמשך אף מצא את האגרופן עת ניקה את הבית, כשברקע עדות הסייר יוחאי על הבית ההפוך כפי שצוין בעת החיפוש. ב"כ המאשימה הפנתה לעדות העד מ א שלא נחקר בחקירה נגדית ומשכך יש לקבוע כי דבריו אמת. ביחס למסקנתה הפנתה לספרו של המלומד י' קדמי אודות החובה לחקור באי הסכמה. לגישתה, עדותו היא בגדר אמרת קורבן המקיימת את סעיפים 10א ו-9 לפקודת הראיות ומהווה ראיה לאמיתות התוכן. המאשימה טענה כי ניתן לבסס על כך את הרשעת הנאשם. המאשימה טענה כי השוטרים ואיל אדביה וחיים סיבוני העידו באופן אמין. ביחס לגרסת הנאשם טענה כי במשטרה שמר על זכות השתיקה באופן סלקטיבי ובמקומות בהם חשש להפליל את עצמו. נטען כי קיימות סתירות בין עדותו בבית המשפט ובין עדותו במשטרה, כגון ביחס לשעה בה ראה את המתלונן כשבעדות אמר בערב ובמשטרה בבוקר או כשטען כי אינו מזהה מי מצולם בתמונה שהוצגה בפניו, אף שהוצגה לו תמונת אביו המוכר לו היטב. בחקירה שניה סובב ראשו ובבית המשפט טען כי אינו יודע איך קוראים לו היום ולאחר מכן אישר כי מדובר באביו. עוד נטען כי הנאשם מסר עדות כבושה בחלק גדול מעדותו. המאשימה טענה כי לגרסת הנאשם לאביו לא היו חבלות אותו ערב, מלבד חתכים מאירוע ישן, ולאחר האירוע היו לאביו חבלות. עוד הפנתה לגרסת הנאשם לפיה יתכן שאביו הותקף ע"י אחרים, אף שהנאשם מציין שהיה עם אביו בביתו, מבלי לתת הסבר לזמן הקצר בין שהייתו בבית עם אביו לבין הופעת אביו חבול בפני העד מ 30-50 מ' מביתם.

6. ב"כ הנאשם עתר לזיכוי הנאשם בדין.

הסנגור ציין כי העד העיקרי הוא מניפולטיבי, לא דובר אמת, עבריו שלחובתו הרשעות רבות, בילה מחצית מחייו בכלא, סוחר סמים עד לקרות האירוע. המתלונן בעייתי ולכן ההכרעה קשה והסנגור אינו סבור שניתן להרשיע את הנאשם על בסיס עדות המתלונן.

ב"כ הנאשם טען כי אף שמדובר באב ובנו, קיים סכסוך מתמשך בין המתלונן לבין הנאשם, והפנה בהקשר זה לחילופי הדברים ביניהם.

עוד הפנה לעדות המתלונן לפיה הם גרים בבית אחד אך יש הפרדה בין החדרים.

ב"כ הנאשם הביע ספק אם החבלה למתלונן נגרמה ע"י הנאשם וטען כי גרסת המתלונן לפיה הזיז את הוילון בכניסה לחדר של הנאשם, וראה מחמס ביד של הנאשם, והנאשם ישר הכניס לו בוקס עם מכשיר מברזל, ללא התגרות מוקדמת - אינה מתיישבת עם השכל הישר, הגיונם של דברים וניסיון החיים, בשל העדר מניע ובהעדר התגרות.

הסנגור הוסיף כי כששאל את המתלונן למה עשה לך את זה ענה העד שעשה זאת בגלל שהחליף סמים - קנה סמים מאכסאל ולקח כדורים בלי ידיעת הנאשם. המתלונן הודה שהוא מוכר סמים ומגיעים אליו קליינטים. במשטרה המתלונן טען שהרקע לתקיפה לא קשור לסמים, אלא משום שהעיר לנאשם על כך שהוא לא מתקלח.לטענת הסנגור, מה שהוציא את המתלונן מדעתו היה שהנאשם קנה סמים ממשהו מאכסאל ולקח את הכדורים ללא ידיעתו.

המתלונן בכוח רצה להכניס את הנאשם לכלא. המתלונן מנסה להפליל את הנאשם כי גנב לו סמים, ולא מן הנמנע שכל הריב היה על לקוחות שבאים לקנות סמים.

לא הובאו ראיות לזהות החפץ שהיה בידו של הנאשם ומה זה מחמס. לו נתן הנאשם למתלונן מכה באמצעות ברזל המתלונן לא היה עוד בחיים. הוסבר כי בחיפוש שנערך ת/8, ע"י הסייר שהגיע ראשון, לא נתפס דבר.

ביחס לעד השני, מבקשת התביעה להשתמש בעדותו לפי סעיף 10א ו-9 לפקודת הראיות, דבר שאינו אפשרי, וממילא העד לא ציין מי הוא הבן שתקף אותו. המתלונן לא ציין כמה ילדים יש לו ואם יש לו ילדים מאשה אחרת או אחים נוספים.

הסנגור הפנה לכך שבמהלך העדות במשטרה הנאשם כמעט נופל מהכסא ונרשם ש"צלל". לפיכך, מצבו של הנאשם לא אפשר לו להיחקר ולא שהוא כבש עדותו ושמר על זכות השתיקה.

נטען כי בית המשפט יכול להתרשם מהתנהגות הנאשם במהלך הדיונים.

צוין כי אין פרוצדורה לפיה אם הסכים להגשת הודעת המתלונן משמעות הדבר הסכמה לה.

פרשת התביעה:

במסגרת פרשת התביעה העיד המתלונן, שמסר עדות כנה והתרשמתי כי חווה את אשר תיאר בעדותו. חיזוק לעדות המתלונן ניתן למצוא בתיעוד הרפואי ובתמונות החבלה שהוגשו, כמו גם באמרתו בפני הרופא ובפני העד מ א סמוך לאחר האירוע.

7. **המתלונן ע (גר ב):** המתלונן הנו אביו של הנאשם, אשר העיד בישיבת יום 27.10.16.

כעולה מן התיעוד הרפואי ת/2, המתלונן יליד 1949, בעת ביצוע העבירה היה מעל גיל 65, ולכן הנו "זקן", כהגדרתו בחוק העונשין. לא הוצגה מחלוקת ביחס לגיל המתלונן.

המתלונן מסר בעדותו בבית המשפט כי בתקופה הרלבנטית גרו, הוא והנאשם, בדירה אחת, כל אחד בחדר משלו, כשביניהם תריס.

בתאריך 17.8.16 יצא המתלונן מחדרו, הזיז את הוילון בכניסה לחדרו של הנאשם כדי לראות "שהכל בסדר איתו" והבחין "שיש לו על היד בתוך האצבעות מחמס".

המתלונן הסביר מהו מחמס: "זה עשוי מברזל פלדה, של פושעים, זה יושב על היד זה נכנס מתלבש על האצבעות עם בוקס שובר גולגולת של בן אדם. זה ברזל שמתלבש על כף היד כטבעות על כל אצבע עם ראש על כל טבעת (עמ' 5 לפרוטוקול).

המתלון סיפר על תקיפתו ע"י הנאשם: "עשיתי עם היד תנועה להזזת הוילון, רציתי לראות שהכל בסדר איתו. ראיתי שיש לו על היד בתוך האצבעות מחמס... ישר הוא הכניס לי בוקס עם המכשיר מהברזל שעל היד שלו בראש שלי. הרגשתי דם על הפנים שלי, נשענתי על הקיר".

המתלון הוסיף כי בהמשך יצא מהשער, מצא את בן אחיו מ ואנשים נוספים וניגש למשטרה, שם צולם, ואח"כ לבית החולים שם רחץ פניו מהדם.

המתלון זיהה עצמו בתמונות ת/1 וציין כי מהתמונות עולה מצבו לאחר התקיפה עם "הדם... מהחור שהנאשם עשה לי בראש". עוד ציין כי התיעוד הרפואי ת/2 ניתן לו בבית החולים האנגלי, אליו פנה לאחר התקיפה ולאחר שהגיש תלונה במשטרה.

המתלון העלה השערה כי הנאשם תקף אותו בהיותו תחת השפעת סמים (עמ' 9 ש' 13-18 לפרוטוקול).

8. התרשמתי כי המתלון מסר עדות כנה ואמיתית. המתלון לא הסתיר מבית המשפט את עברו הפלילי ואת עיסוקו בסחר בסמים בעבר, כמו גם את השימוש בתחליף סם בהווה, ובניגוד לגישת הסנגור המלומד, אינני מתרשמת כי עדותו כוזבת ונמסרת מתוך מגמת הפללה. את פרטי האירוע סיפר המתלון באופן עקבי, ולא נתגלו בגרסתו בבית המשפט סתירות מהותיות. בנסיבות אלו, אקבע ממצאים על סמך עדותו.

9. החבלות שנגרמו למתלון:

כעולה מתמונות ת/1, במועד האירוע הגיע המתלון לתחנת המשטרה כשדם זב מפצע בראשו ועל פניו חבלות.

כעולה מתעודה רפואית ת/2 מיום 17.8.16, בשעה 19:46 התקבל המתלון למיין בית החולים בנצרת ונמצאו חתך נקודתי באזור פרונטאלי פחות מ-0.5 ס"מ, המטומה במצח עם חתך נקודתי, שריטות בפנים משמאל ומעל גשר האף.

במיון בוצע חיטוי וכן "הדבקת שני חתכים עם הסטואקריל" והמתלון קיבל חיסון.

10. תעודה רפואית ת/2 - גרסת המתלון סמוך לאחר האירוע: כעולה מתעודה רפואית ת/2 מיום האירוע, פחות משעתיים לאחריו, אמר המתלון לרופא בבית החולים כי הותקף ע"י בנו עם חבלת ראש ופנים.

11. העד מ א: העד מסר עדות בישיבת יום 27.10.16. בעדותו מסר כי הנאשם בן דודו וכי המתלון דודו. העד הסביר שביום האירוע ישב במרחק של 30-50 מ' מביתו של המתלון וראה את המתלון מגיע "עם דם", "ששירד לו דם מהראש" (עמ' 13).

המתלון אמר לעד מ שהבן שלו הרביץ לו.

העד מ הסביר שאין למתלון עוד בנים בארץ מלבד הנאשם. שאר בניו בארה"ב עם אשתו.

העד הציע למתלון לשטוף פנים, אך המתלון ביקש ללכת למשטרה, ולכן הלכו למשטרה.

העד מ א לא נחקר בחקירה נגדית ע"י ב"כ הנאשם. להגנה אין טענה כי מה שמסר העד מ א אינו אמת (להבדיל מגרסת המתלון בפני מ). הנאשם בעדותו בבית המשפט (עמ' 30 ש' 14-2 לפרוטוקול מיום 8.1.17) מסר כי אין לו סכסוך עם מ א וכי מדובר בבן דודו.

ב"כ הנאשם טען כי המתלון לא מסר לעד מ מיהו הבן שתקף אותו, ולמתלון יש בנים נוספים. ואולם, מעדות העד מ עולה כי שאר בניו של הנאשם לא בארץ. יתרה מזו, אי אפשר לקרוא את העדות של מר מ לבדה, במנותק משאר ראיות הצדדים. בשים לב לעדות המתלון בפני בית המשפט, במסגרתה הבהיר כי הנאשם הוא שתקף אותו, יש בעדותו של העד מ כדי לגבש חיזוק ראיתי בדבר זהות התוקף.

התייחסות לטענות ההגנה ביחס לראיות התביעה:

12. ב"כ הנאשם הפנה לעברו הפלילי של המתלון, שבילה שנים רבות בכלא, והודה בכך שמכר סמים ותחליפי סם. עוד הפנה לקיומו של סכסוך בין המתלון לבין הנאשם. לגישתו, בשל כך, לא ניתן לבסס הרשעה על עדות המתלון.

אין דעתי כדעת הסנגור המלומד. המתלון מסר עדות כנה ותיאר בצורה ברורה את תקיפתו ע"י הנאשם.

המתלון הנו אביו של הנאשם, הנני מאמינה לכך שהשניים חיו בבית אחד, אף אם בחדרים נפרדים, בתקופה הרלוונטית, וגם ביום האירוע שהו באותה דירה.

המתלון העיד באופן כן ואמיתי על השימוש בתחליפי סם, על הרקע העברייני שלו ושל בנו-הנאשם, ועל העובדה שבתקופה האחרונה חש שבנו מציץ לחדרו, עוקב אחריו וגונב ממנו.

לגרסת המתלון חיזוקים משמעותיים, ולמשמע עדותו, גם לאחר שלקחתי בחשבון כי יש לעד עבר פלילי והוא נוטל תחליפי סם, התרשמתי כי גרסתו ביחס לתקיפתו ע"י הנאשם הנה אמת וכי החבלה נשוא ת/1 ות/2 נגרמה למתלון ע"י הנאשם.

13. ב"כ הנאשם אינו טוען כנגד קיומה של חבלה, אולם הביע ספק אם החבלה נגרמה למתלון ע"י הנאשם, שכן בעיניו אין זה הגיוני שבהעדר התגרות ומניע הנאשם יכה את המתלון.

מהתנהלות הנאשם במהלך דיוני בית המשפט התרשמתי כי הנאשם פועל לא אחת באורח אימפולסיבי וחסר רסן, ללא הפעלת שיקול דעת מאוזן וסביר, כך שמדידת התנהגותו בכלים של "הגיונם של דברים וניסיון חיים", אינה בהכרח מתאימה לנאשם ספציפי זה. יתרה מזו, המתלונן העלה סברה לפיה הנאשם צרך סם או תחליף סם עובר לאירוע האלים (לא עלתה טענה כי מצבו הגיע לכדי העדר אחריות פלילית).

מעבר לאמור, המניע למעשה לא חייב להיות מידי או פרי התגרות, על מנת שיהיה "הגיון" במעשה התקיפה. כך לדוגמה, עדות המתלונן בבית המשפט נשמעה חודשיים וחצי לאחר האירוע ולמרות חלוף הזמן התנהג הנאשם בתוקפנות כלפי אביו המתלונן, גם בנוכחות בית המשפט, עוד בטרם החל המתלונן למסור עדות ומיד עם כניסתו לאולם.

14. הסנגור טען כי קיימות סתירות בין עדות המתלונן בבית המשפט לבין גרסתו במשטרה ביחס לסיבה לתקיפה. לדבריו, המתלונן מסר במשטרה שהנאשם תקף אותו כי העיר לו שאינו מתקלח. ההודעה לא הוגשה, אולם בכתב האישום צוין דין ודברים בין המתלונן לבין הנאשם קודם לתקיפה.

המתלונן אישר כי מסר לשוטר שהעיר לנאשם על כי אינו מתקלח, אך להערתו זו אין קשר לאירוע והיא לא נאמרה סמוך לתקיפה (עמ' 10 ש' 3-6, עמ' 11 ש' 8-9 לפרוטוקול). עוד מסר כי היה עימות בינו לבין הנאשם בשל חשדו כי הנאשם גונב ממנו, אך גם זה התרחש במהלך התקופה שקדמה לאירוע התקיפה ולא ביום התקיפה (עמ' 5 ש' 3-13 לפרוטוקול). המתלונן הכחיש שרב עם הנאשם על מכירת סמים וכסף של מכירה (עמ' 10 ש' 27-30 לפרוטוקול).

המתלונן עמד בעקביות על גרסתו כי מיד כשהסיט את הוילון בכניסה לחדרו של הנאשם, תקף אותו הנאשם באמצעות ה"מחמס", ללא תקשורת מילולית קודם לתקיפה (עמ' 6 ש' 4, עמ' 9 ש' 20, 24, עמ' 10 ש' 8, 13 ועמ' 11 ש' 6, 9 לפרוטוקול).

הסבריו של העד לאי ההבנה עם החוקר הנם סבירים, ולא התרשמתי ממגמתיות בגרסתו בהקשר זה. אין שום סיבה שיכחיש מניע לתקיפה הנובע מהערה אודות מקלחת או עימות על מפתחות רכב, כנטען בכתב האישום, ואף אין סיבה שיכחיש מניע הקשור בעולם הסמים בהתחשב בכך שהודה מיד בקיומו של עבר פלילי ובמעורבות בסחר בסמים. בסופו של יום, לא נסתרה גרסת העד, לפיה התקיפה ארעה מיד עם הסטת הוילון, ומבלי שהיו חילופי דברים בינו לבין הנאשם.

יצוין כי התביעה ביקשה להגיש את הודעת המתלונן, אולם הסנגור התנגד להגשת ההודעה ולכן ההודעה לא התקבלה. בנסיבות אלו, לא ניתן לבסס סתירה כזו או אחרת על ציטוט חלקי מתוך הודעה שלא הוגשה.

15. הסנגור הוסיף וטען כי התלונה כוזבת ונמסרה בשל תחרות על קליינטים או משום שהנאשם לקח מהמתלונן כדורים של תחליפי סם ללא ידיעתו וקנה סמים ממישהו באכסאל. לאחר שמיעת עדויות המתלונן והנאשם,

התרשמתי כי אין ממש בטענה לפיה מדובר בתלונה כוזבת.

16. הסנגור טען כי לא הובאו ראיות אודות זהות החפץ שכונה "מחמס" ע"י המתלונן ולכן אין לראות בחפץ אגרופן.

משלא הוכח מהו החפץ בו עסקין, לא ניתן לקבוע כי מדובר באגרופן דווקא.

עלתה טענה כי המתלונן מצא את החפץ מספר ימים לאחר האירוע בחדרו של הנאשם, ואולם מדו"ח חיפוש ת/6 עולה כי לא נתפס דבר באותו חדר. לא הוכח הקשר בין החפץ מיום האירוע לבין החפץ שלפי הנתען מצא המתלונן מספר ימים לאחר מכן בחדרו של הנאשם.

מכל מקום, לאור האמון שנתתי בגרסת המתלונן ביחס לתקיפתו ע"י הנאשם באמצעות החפץ אותו תיאר, אתייחס לתיאור שנמסר ע"י המתלונן בלבד.

17. הסנגור טען כי לו נתן הנאשם למתלונן מכה באמצעות ברזל, המתלונן לא היה עוד בין החיים.

לא ברור על מה מבסס הסנגור את הנתען. אין ספק כי תוצאה קטלנית הנה אחת מן התוצאות האפשריות בעת שימוש בחפץ לשם פגיעה באחר. עם זאת, בתי המשפט עמוסים במקרים דומים שאינם מסתיימים במוות, והדבר תלוי נסיבות.

פרשת ההגנה:

18. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. הנאשם מסר עדות בבית המשפט בישיבת יום 08.01.2017. הודעתו במשטרה מיום 22.08.2016 סומנה ת/5, ת/5 והודעתו במשטרה מיום 17.08.2016 סומנה ת/7. בבדיקה פסיכיאטרית נמצא כי הנאשם כשיר לעמוד לדין.

א. בהודעה ת/7 מיום האירוע, 17.8.16 שעה 22:07, הכחיש תקיפת אביו, טען שלא עשה כלום ואינו יודע מה החוקר רוצה ממנו. כשעומת עם טענת אביו לפיה תקף אותו, ענה הנאשם: "לא יודע מה להגיד לך"...אני רוצה להפסיק חקירה, קח אותי לתא".

כשנשאל מי היה עמו באותו יום בבית, השיב שהוא גר לבד, וכי באותו בוקר ראה את אביו.

כשהונחה בפני הנאשם תמונת אביו ת/1, טען: "זה לא אבא שלי", למרות שדמותו של אביו עולה באופן ברור מן התמונות.

ביחס למצבו של הנאשם, רשם החוקר בגוף ההודעה: "צלל מדי פעם, הכוונה יצא מריכוז", ובעדותו בבית המשפט הוסיף (פרוטוקול מיום 18.12.16 עמ' 20 ש' 10-11): "סך הכל שיתף פעולה במהלך החקירה. שאלתי וענה לי ורואים זאת בחקירה, אך היו רגעים שבהם 'צלל' כלומר איבד פוקוס ואז שוב פעם חזר לעצמו כאילו יצא מאיפוס וחזר לאיפוס...במהלך החקירות שלי נתקלתי במספר אנשים שמתנהגים ככה,

ככל הנראה בהשפעת סמים". הנאשם הסביר לחוקר כי הוא לוקח כדורים מסוג סוביקסון.

ב. בהודעה ת/5 מיום 22.8.16 (דיסק ת/5א) הסביר הנאשם כי אינו מודה שתקף את אביו. הנאשם סירב למסור גרסה מעבר לכך, דרש לחזור לתא המעצר וסימן בידו על פיו כי אינו רוצה לדבר.

ביחס למצבו של הנאשם בעת מסירת ת/5, צוין בהודעה כי "החשוד כמעט נופל מהכסא קם עמד וישב בחזרה". כמו כן, ישב כשגבו לעבר החוקר. כשנשאל אם השתמש בסם, שתק.

ג. בעדותו הראשית בבית המשפט, מסר הנאשם כי לא תקף את המתלון, אלא היה בבית ופתאום באה משטרה. אז התברר לנאשם כי אביו התלון שהנאשם הרביץ לו:

"ש. ספר לבית המשפט מה היה באותו יום.

ת. כלום. חתונה. אני בא בחתונה לא יודע מה קורה. היה ריב בחתונה. לא הייתי עושה שום דבר, בבית, פתאום המשטרה באה ואומרת לי אבא כאילו אני לא מדבר איתו. כאילו אני לבד והוא חי לבד. אני חי בזולה שלי והוא בעולם שלי, לא מדבר איתו...הוא הלך סיפר למשטרה. לא הרבצתי לו..."

הנאשם טען כי אביו-המתלון "היה 5 ימים בחתונה רדום על הרצפה, לא יודע מה קורה לו".

ד. גרסת הנאשם בבית המשפט הנה גרסה כבושה, שלא נמסרה בהודעותיו במשטרה, ובמסגרתה נתגלו סתירות מהותיות, המצביעות על חוסר אמינות:

מגורים משותפים ונוכחות המתלון והנאשם בבית בזמן התקיפה: הנאשם מסר בעדותו מצד אחד כי משנת 2003 הוא גר לבד (עמ' 24 ש' 16, 22 לפרוטוקול), וכי במועד הרלוונטי היה המתלון בחתונה ונרדם על הרצפה 5 ימים (עמ' 24 ש' 29).

מצד שני טען שהם גרו יחד באותו בית באותה תקופה וביום האירוע בסביבות 18:00 היה עם אביו בבית (עמ' 26 ש' 9-4). הנאשם אף טען כי יש ביניהם מחלוקת עכשווית כיון שאביו טוען שהוא גונב ממנו, אף שאביו הוא שלוקח מן הנאשם (פרוטוקול עמ' 24 ש' 21-19), טענה המצביעה על קשר עכשווי בין השניים ולא על נפרדות.

הנאשם טען מצד אחד כי **בערב** בו נחקר על תקיפת המתלון, המתלון **היה** עם הנאשם בבית (עמ' 28 ש' 17-16). מצד שני, כשעומת הנאשם עם אמרתו במשטרה לפיה פגש את אביו-המתלון בבוקר של יום האירוע, טען: "ראיתי אותו בבוקר ונעלם...היה בבית ונעלם. ככה. מה אתה רוצה? ... **בערב לא היה**" (עמ' 28 ש' 18-26).

הגורם לחבלות: הנאשם נשאל בעדותו, בחקירה נגדית, אודות הגורם לחתכים שנגרמו למתלונן, והשיב: "חתכו אותו בפנים בנצרת. **חברים**...שנתיים לפני זה חתכו אותו" (עמ' 28 ש' 15, 17).

הנאשם לא מסר פרטי אותם "חברים" וטענתו נטענה בעלמא.

בהמשך עדותו (עמ' 28 ש' 31) טען: "**מישהו** עשה לו את מה שבתמונה".

בהמשך (עמ' 30 ש' 28, 30) נשאל כיצד ארע הפצע בראש, והשיב כי יתכן ש**שילם על כך** כדי להכניס את הנאשם לבית הסוהר. עוד טען כי "**מישהו** הרביץ לו".

ועוד טען (עמ' 31 ש' 14-15): "ש. לאבא לא היה פצע, אחרי כמה דקות אבא...עם פצע. איך? ת. **לא יודע**. יש לו **סכסוכים** אחרים".

דהינו, זמן קצר לאחר שמסר אודות "חברים" הגדרה המשקפת גורמים בעלי זהות, המסייעים למתלונן, שינה הנאשם גרסתו וטען לגורם לא ידוע: "מישהו". בהמשך טען לגורמים עמם יש למתלונן "סכסוכים", בניגוד לטענתו בדבר סיוע חברים.

בחקירתו במשטרה הוצגה בפניו תמונת אביו, כשהוא מדמם, אך הנאשם טען בפני החוקר כי אינו מזהה את אביו, טענה ממנה התרשמתי כמגמתית, שעה שבבית המשפט זיהה היטב את אביו (עמ' 28 ש' 31-26 וכן עמ' 29 לפרו').

סמיכות הזמנים בין שהיית המתלונן והנאשם בבית יחד לבין קרות החבלה: הנאשם טען כי נכון ליום האירוע, המתלונן היה "5 יום על הרצפה" וכי "לא היה פצע" לאביו בזמן שהיו יחד בבית (עמ' 31 ש' 9).

ביחס לזמן שהייתם יחד בבית, מסר הנאשם גרסה הפכפכה, כמפורט לעיל. לפי חלק מגרסאות הנאשם, הוא ואביו היו יחד בבית ביום האירוע, גם בשעות הערב, בדיוק כפי שטען המתלונן בעדותו בבית המשפט.

סמיכות הזמנים בין השלב בו לא היה כל פצע על פניו של המתלונן, עת שהה עם הנאשם בביתם בערב, לבין השלב בו המתלונן פוגש את בן הדוד א מ באותו ערב, סמוך מאד לבית המתלונן, כשדם זב מן הפצעים שעל פניו, מהווה ראיה מפלילה כנגד הנאשם, שלא ניתן לה הסבר סביר בגרסאות הנאשם.

הנאשם עומת עם לוח הזמנים והשיב: "לא יודע. יש לו סכסוכים אחרים...עזוב אותי ממנו. אני לא מדבר איתו. לא אכפת לי. שילך לאשתו לאמריקה לארה"ב, אפילו שיקחו אותו לשאטה, הוא סיים את התפקיד שלו...אנא עארף תעזוב אותי".

ה. העדר מניע לתקיפה: הנאשם העיד כי אביו לא ביקש ממנו להתקלח באותו מועד, וכי לא תקף את אביו משום שאביו אמר לו להחזיר לו את מפתח הרכב (עמ' 24 ש' 31-24 לפרוטוקול). אמרתו זו מחזקת גרסת המתלונן לפיה לא היה "טריגר" מידי לתקיפה.

ו. התביעה הפנתה ת/5 ות/7 וטענה כי הנאשם כבש גרסה בנוגע לאירוע.

הסנגור הפנה לכך שבמהלך העדויות במשטרה הנאשם כמעט נופל מהכסא ו"צולל", וטען כי שתיקתו של הנאשם נבעה ממצבו, שלא אפשר לו להיחקר ולא מכבישת עדות או שמירה על זכות השתיקה.

הנאשם בחר לומר במשטרה כי לא תקף את המתלון. במקביל, בחר שלא למסור גרסה בפני גורם משטרי ביחס לאירוע, לא במסגרת שתי הודעותיו במשטרה ולא בדרך אחרת.

למרות שהיה מודע לכך שלא פירט גרסתו ביחס לחשד נגדו, אלא רק הכחישו באופן כללי, בחר הנאשם שלא למסור גרסה מלאה גם במועד אחר וביוזמתו שלו.

על יכולת הבחירה והמודעות לאי מסירת גרסה, ניתן ללמוד הן מבחירתו על אילו שאלות להשיב ועל אילו לא להשיב, באמרתיו במשטרה, וכן ניתן ללמוד על כך מעדותו בביהמ"ש (עמ' 25): "לא חתמתי על כלום ואמרתי שאני לא נותן שום עדות. ש. אבל היית בחקירה. ת. כן...". וכן (עמ' 26): "סירבתי לדבר, סירבתי לחתום".

19. שמעתי עדות הנאשם והתרשמתי באופן ישיר ובלתי אמצעי מאופן העדתו. לפי התרשמתי, הנאשם מסר עדות מגמתית, לא עקבית ובלתי אמינה, כך שלא ניתן לבסס ממצאים על פיה. הנאשם טען, הן במשטרה והן בבית המשפט, כי לא תקף את המתלון, אולם לא מסר גרסה מפורטת בהקשר זה במשטרה. הסנגור טען כי הדבר נבע ממצבו ההכרתי אותה עת, אך מעדות הנאשם בבית המשפט עולה שבחר באופן מודע ומבחירה חופשית שלא למסור גרסה מפורטת ולא להשיב לשאלות החוקרים, מעבר להכחשה כללית. בבית המשפט מסר הנאשם, לראשונה, גרסה חדשה, הפכפכה ומגמתית, בנקודות מהותיות לנושא המחלוקת, דוגמת המגורים המשותפים שלו עם אביו-המתלון, או ביחס לשאלה אם שניהם היו יחד בבית בשעות הערב במועד התקיפה, או ביחס לגורם לחבלות נשוא ת/1. הנאשם נשאל מפורשות, אולם לא נתן הסבר לסמיכות הזמנים שבין שהייתו עם המתלון בביתם בשעת ערב כשהמתלון אינו פצוע, לבין המפגש של א מ עם המתלון, סמוך לבית, כשהמתלון מדמם ופצוע.

20. דו"ח חיפוש ת/6 - אי מציאת החפץ/אגרוף: החיפוש נשוא ת/6 בוצע ביום 22.8.16, מספר ימים לאחר אירוע התקיפה ואין עד ראיה לכך שכלי התקיפה הושאר בבית בו נערך החיפוש. השוטרים חיפשו אגרוף, אף שלא הוכח בפניי כי זהו החפץ בו עשה הנאשם שימוש. בנסיבות אלו, אינני רואה באי איתור כלי התקיפה בחדרו של הנאשם, כראיה המעיבה בדרך כלשהי על גרסת המתלון, שמאמינותה התרשמתי.

סיכום והכרעה:

21. על רקע התרשמתי ממהימנות גרסת המתלון, המוצאת חיזוק בשאר ראיות התביעה, ונוכח התרשמתי מעדות הנאשם, כפי שפורטה לעיל, הנני מעדיפה את גרסת המתלון על פני גרסת הנאשם.

22. כפועל יוצא, הנני קובעת כי בתאריך 17.8.16 בשעת ערב, בבית, הכה הנאשם את המתלונן בראשו, בעזרת חפץ עשוי ברזל/פלדה, המתלבש על אצבעות כף היד כטבעות. בעקבות התקיפה, למתלונן, שהנו "זקן" יליד 1949, נגרמו חבלות של ממש הכוללות המטומה במצח משמאל עם חתך נקודתי, חתך נקודתי באזור פרונטאלי פחות מ-0.5 ס"מ, שריטות בפנים משמאל ושריטות מעל גשר האף. במיון בוצע למתלונן "חיטוי + הדבקת שני חתכים" וחיסון.

מן הנימוקים האמורים, הורשע הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

המזכירות תשלח לב"כ הצדדים באמצעות פקסימיליה.

ניתנו היום, כ"ח אדר תשע"ז, 26 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.